Zbirka odločb sodne prakse

SODBA SODIŠČA (sedmi senat)

z dne 9. julija 2020*

„Predhodno odločanje – Carinska unija – Carinski zakonik Skupnosti – Člen 32(1)(c) – Uredba (EGS) št. 2454/93 – Člen 157(2), člen 158(3) in člen 160 – Določitev carinske vrednosti – Uskladitev – Avtorski honorarji za vrednoteno blago – Avtorski honorarji, ki so ‚pogoj za prodajo' vrednotenega blaga – Avtorski honorarji, ki jih je kupec plačal svoji matični družbi kot nadomestilo za tehnološko znanje, ki je potrebno za izdelavo končnih izdelkov – Blago, pridobljeno pri tretjih osebah, ki je sestavni del, ki se vključi v proizvode, ki so zajeti z licenco"

V zadevi C-76/19,

katere predmet je predlog za sprejetje predhodne odločbe na podlagi člena 267 PDEU, ki ga je vložilo Varhoven administrativen sad (vrhovno upravno sodišče, Bolgarija) z odločbo z dne 25. oktobra 2018, ki je na Sodišče prispela 31. januarja 2019, v postopku

Direktor na Teritorialna direktsiya Yugozapadna Agentsiya „Mitnitsi", nekdanji Nachalnik na Mitnitsa Aerogara Sofia,

proti

„Curtis Balkan" EOOD,

SODIŠČE (sedmi senat),

v sestavi P. G. Xuereb, predsednik senata, T. von Danwitz in A. Kumin (poročevalec), sodnika,

generalni pravobranilec: P. Pikamäe,

sodni tajnik: A. Calot Escobar,

na podlagi pisnega postopka,

ob upoštevanju stališč, ki so jih predložili:

– za Direktor na Teritorialna direktsiya Yugozapadna Agentsiya „Mitnitsi", nekdanji Nachalnik na Mitnitsa Aerogara Sofia, M. Metodiev, agent,

– za bolgarsko vlado E. Petranova in L. Zaharieva, agentki,

– za špansko vlado S. Jiménez García in M. J. García-Valdecasas Dorrego, agenta,

– za Evropsko komisijo M. Kocjan, Y. Marinova in F. Clotuche-Duvieusart, agentke,

* Jezik postopka: bolgarščina.

na podlagi sklepa, sprejetega po opredelitvi generalnega pravobranilca, da bo v zadevi razsojeno brez sklepnih predlogov,

izreka naslednjo

Sodbo

1 Predlog za sprejetje predhodne odločbe se nanaša na razlago člena 157(2), člena 158(3) in člena 160 Uredbe Komisije (EGS) št. 2454/93 z dne 2. julija 1993 o določbah za izvajanje Uredbe Sveta (EGS) št. 2913/92 o carinskem zakoniku Skupnosti (UL, posebna izdaja v slovenščini, poglavje 2, zvezek 6, str. 3).

2 Ta predlog je bil vložen v okviru spora med Direktor na Teritorialna direktsiya Yugozapadna Agentsiya „Mitnitsi“ (direktor področne direkcije jugozahodnega carinskega urada, Bolgarija), nekdanji Nachalnik na Mitnitsa Aerogara Sofia (direktor carinskega urada Letališča Sofija, Bolgarija), in družbo „Curtis Balkan“ EOOD glede vštevanja avtorskih honorarjev, ki jih je zadnjenavedena plačala svoji matični družbi, pri določanju carinske vrednosti blaga, ki je bilo uvoženo od dobaviteljev, ki so tretje osebe.

Pravni okvir

Carinski zakonik

3 Člen 29(1) Uredbe Sveta (EGS) št. 2913/92 z dne 12. oktobra 1992 o carinskem zakoniku Skupnosti (UL, posebna izdaja v slovenščini, poglavje 2, zvezek 4, str. 307, v nadaljevanju: carinski zakonik) določa:

„Carinska vrednost uvoženega blaga je njegova transakcijska vrednost, to pomeni cena, ki je bila za blago ob prodaji za izvoz na carinsko območje Skupnosti dejansko plačana ali ki jo je treba plačati, po potrebi po uskladitvi, opravljeni v skladu s členoma 32 in 33 […]

[…]“

4 Člen 32 carinskega zakonika določa:

„1. Pri določanju carinske vrednosti z uporabo člena 29 je treba dejansko plačani ali plačljivi ceni za uvoženo blago prišteti:

[…]

(c) avtorske honorarje in licenčnine za vrednoteno blago, ki jih mora kupec plačati neposredno ali posredno kot pogoj za prodajo vrednotenega blaga, kolikor ti avtorski honorarji in licenčnine niso bili vključeni v dejansko plačano ali plačljivo ceno;

[…]

2. Vsak pribitek k dejansko plačani ali plačljivi ceni se z uporabo tega člena opravi izključno na podlagi objektivnih in določljivih podatkov.

3. Pri določanju carinske vrednosti se k dejansko plačani ali plačljivi ceni ne sme dodati noben pribitek, razen tistih, ki so predvideni v tem členu.

[…]“

Uredba št. 2454/93

5 V skladu s členom 143(1)(e) Uredbe št. 2454/93 se osebi štejeta za povezani samo, če ena od njiju neposredno ali posredno nadzira drugo.

6 Člen 157 te uredbe določa:

„1. Za izvajanje člena 32(1)(c) zakonika se za avtorske honorarje in licenčnine še posebej štejejo plačila za uporabo pravic v zvezi:

– s proizvodnjo uvoženega blaga (predvsem patenti, vzorci, modeli in tehnološko znanje)

ali

– s prodajo za izvoz uvoženega blaga (predvsem blagovne znamke in zaščiteni modeli)

ali

– z uporabo ali ponovno prodajo uvoženega blaga (predvsem avtorske pravice in proizvodni postopki, ki so neločljivo vključeni v uvoženo blago).

2. Če se carinska vrednost uvoženega blaga določa v skladu z določbami člena 29 zakonika, se brez poseganja v člen 32(5) zakonika, avtorski honorar ali licenčnina prišteje k dejansko plačanim ali plačljivim cenam le, če se to plačilo:

– nanaša na blago, ki je predmet vrednotenja

in

– predstavlja prodajni pogoj za to blago.“

7 Člen 158 te uredbe določa:

„1. Če je uvoženo blago le sestavina ali sestavni del blaga, ki se izdeluje v Skupnosti, se dejansko plačana ali plačljiva cena za uvoženo blago uskladi le, če se avtorski honorar ali licenčnina nanaša na to blago.

[…]

3. Če se avtorski honorarji ali licenčnine delno nanašajo na uvoženo blago, delno pa na druge sestavine ali sestavne dele, ki se blagu dodajo po uvozu, ali na storitve po uvozu, se avtorski honorarji ali licenčnine ustrezno porazdelijo zgolj na podlagi objektivnih in določljivih podatkov v skladu s pojasnjevalno opombo iz Priloge 23 k členu 32(2) zakonika.“

8 Člen 160 Uredbe št. 2454/93 določa:

„Če kupec avtorske honorarje ali licenčnino plača tretji osebi, so pogoji iz člena 157(2) izpolnjeni le tedaj, če prodajalec ali z njim povezana oseba zahteva od kupca to plačilo.“

9 Člen 161 te uredbe določa:

„Če je način obračunavanja avtorskega honorarja ali licenčnine odvisen od cene uvoženega blaga, se, če ni dokazano nasprotno, domneva, da se plačilo tega avtorskega honorarja ali licenčnine nanaša na vrednoteno blago.

Če se znesek avtorskega honorarja ali licenčnine obračuna neodvisno od cene uvoženega blaga, pa se lahko plačilo tega avtorskega honorarja ali licenčnine prav tako nanaša na vrednoteno blago.“

10 Pojasnjevalna opomba o carinski vrednosti iz Priloge 23 k Uredbi št. 2454/93 v zvezi s členom 32(2) carinskega zakonika določa:

„Če ni objektivnih in merljivih podatkov v zvezi z dodatnimi stroški, ki jih je treba dodati v skladu z določbami člena 32, ni mogoče določati transakcijske vrednosti v skladu z določbami člena 29. Primer za to je, da se avtorski honorar plača na podlagi cene prodaje v državi uvoznici litra nekega izdelka, ki je bil uvožen na kilogram, in bil po uvozu predelan v raztopino. Če avtorski honorarji delno temeljijo na uvoženem blagu in delno na drugih dejavnikih, ki niso povezani z uvoženim blagom (na primer, če se uvoženo blago zmeša z domačimi sestavinami in ni več ločeno prepoznavno, ali če avtorskih honorarjev ni mogoče ločiti od posebnih finančnih dogovorov med kupcem in prodajalcem), ne bi bilo ustrezno avtorskih honorarjev prikazati kot dodaten strošek. Če pa znesek teh avtorskih honorarjev temelji samo na uvoženem blagu in ga je mogoče količinsko določiti, se lahko prišteje k dejansko plačani ali plačljivi ceni.“

11 V tej pojasnjevalni opombi je v zvezi s členom 143(1)(e) Uredbe št. 2454/93 navedeno:

„Šteje se, da ena oseba nadzoruje drugo, če je prejšnja pravno ali poslovno v položaju, da drugi določa omejitve ali usmeritve.“

Pojasnila odbora za carinski zakonik

12 V pojasnilu št. 3 (oddelek za carinsko vrednotenje) o posledicah avtorskih honorarjev in licenčnin na carinsko vrednost, ki ga je določil Odbor za carinski zakonik iz člena 247a tega zakonika (v nadaljevanju: odbor za carinski zakonik), je določeno:

„[…]

8. Treba je preučiti posledice plačila avtorskih honorarjev in licenčnin na carinsko vrednost, če je uvoženo blago samo predmet licenčne pogodbe (torej če je izdelek, ki je zajet z licenco). Ta obveznost obstaja tudi, če je uvoženo blago sestavina ali sestavni del izdelka, ki je zajet z licenco, ali če uvoženo blago (na primer pripomočki v industriji ali posebne naprave za izdelavo) samo proizvede ali izdela izdelek, ki je zajet z licenco.

9. Tehnološko znanje, ki se zagotavlja na podlagi licenčne pogodbe, pogosto zajema modele, recepte, formule in osnovna navodila za uporabo izdelka, ki je zajet z licenco. Če se tehnološko znanje nanaša na uvoženo blago, je treba predvideti vključitev v carinsko vrednost z njim povezanih avtorskih honorarjev ali licenčnin. Vendar nekatere licenčne pogodbe (na primer, na področju ‚franšizinga‘) določajo opravljanje storitev, kot so izobraževanje osebja prevzemnika licence z namenom izdelovanja izdelka, ki je zajet z licenco, ali uporabe naprav/pripomočkov. Lahko gre tudi za tehnično pomoč na področju upravljanja, administracije, trženja, računovodstva itd. Avtorskih honorarjev in licenčnin, ki se plačajo za tovrstne storitev, se ne sme vključiti v carinsko vrednost.

[…]

Avtorski honorarji in licenčnine glede vrednotenega blaga

11. Za določitev, ali se avtorski honorar nanaša na vrednoteno blago, se ne vprašamo po načinu izračuna tega avtorskega honorarja, ampak o razlogih, zakaj je bil plačan, torej o tem, v čem je bila korist, ki jo je prejel prevzemnik licence […]. Tako se v primeru uvoza sestavine ali sestavnega dela izdelka, ki je zajet z licenco, ali v primeru uvoza naprav ali pripomočkov, ki se uporabijo za njegovo

izdelavo, se lahko avtorski honorar, ki je bil plačan za izdelek za prodajo izdelka, ki je zajet z licenco, popolnoma ali delno nanaša ali pa se sploh ne nanaša na celotno uvoženo blago.*Plačani avtorski honorarji in licenčnine kot pogoj za prodajo vrednotenega blaga*

12. Postavlja se vprašanje, ali lahko prodajalec proda blago brez plačila avtorskih honorarjev ali licenčnin. Pogoj je lahko izrecen ali impliciten. V večini primerov se z licenčnim sporazumom določi, ali je prodaja uvoženega blaga pogojena s plačilom avtorskega honorarja ali licenčnine. Vendar pa ni nujno, da se to dogovori.

13. Če se blago kupi pri eni osebi, avtorski honorarji ali licenčnine pa plačajo drugi osebi, se lahko to plačilo kljub temu šteje za pogoj za prodajo blaga v nekaterih primerih (glej člen 160 [Uredbe št. 2454/93]). […]“

13 Pojasnilo št. 11 (oddelek za carinsko vrednotenje) glede uporabe člena 32(1)(c) carinskega zakonika glede avtorskih honorarjev in licenčnin, ki so bile plačane tretji osebi v skladu s členom 160 Uredbe št. 2454/93, ki ga je določil odbor za carinski zakonik, tako določa:

„[…]

Čeprav dejanska prodajna pogodba, sklenjena med kupcem in prodajalcem, od kupca ne zahteva izrecno, da plača avtorske honorarje, bi bilo lahko to plačilo implicitni prodajni pogoj, če kupec ne bi mogel kupiti blaga od prodajalca ne da bi plačal avtorski honorar imetniku licence in prodajalec ne bi bil pripravljen prodati blaga kupcu v teh okoliščinah.

[…]

V okviru člena 160 [Uredbe št. 2454/93], če se avtorski honorarji plačajo tretji osebi, ki neposredno ali posredno nadzoruje izdelovalca (in je torej dovoljeno sklepati, da so stranke zavezane v smislu člena 143 [te uredbe]), se ta plačila šteje kot prodajni pogoj. V skladu s Prilogo 23 [k tej uredbi] […] ‚se šteje, da ena oseba nadzoruje drugo, če je prejšnja pravno ali poslovno v položaju, da drugi določa omejitve ali usmeritve slednji‘.

Pri določanju, ali obstaja nadzor, je treba preučiti naslednje elemente:

– dajalec licence izbere proizvajalca in ga določi kupcu;

– med dajalcem licence in prodajalcem obstaja neposredna pogodba za proizvodnjo;

– dajalec licence izvaja resničen neposreden ali posreden nadzor nad proizvodnjo (centri za proizvodnjo in/ali metode proizvodnje);

– dajalec licence izvaja resničen neposreden ali posreden nadzor nad logistiko in odpremo proizvodov do kupcev;

– dajalec licence odloči, komu lahko proizvajalec proda blago oziroma določi omejitve glede potencialnih kupcev;

– dajalec licence določi pogoje cen, po katerih mora proizvajalec/prodajalec prodajati svoje blago ali pogoje cene, po katerih mora uvoznik/kupec preprodajati blago;

– dajalec licence ima pravico preučiti računovodske evidence proizvajalca ali kupca;

– dajalec licence odloča o metodah proizvodnje, ki se jo uporabi/dobavi modele, itd.;

– dajalec licence določi dobavitelje materiala/sestavin ali omeji njihovo izbiro;

– dajalec licence omejuje količine, ki jih lahko proizvajalec proizvede;

– dajalec licence ne dovoli kupcu, da neposredno kupuje od proizvajalca, ampak prek imetnika znamke (dajalca licence), ki je lahko tudi trgovski zastopnik uvoznika;

– proizvajalec ne sme proizvajati konkurenčnih proizvodov (brez licence), če tega ne odobri dajalec licence;

– proizvedeni proizvod je specifičen za dajalca licence (zasnova/dizajn in znamka);

– lastnosti proizvoda in uporabljeno tehnologijo opredeli dajalec licence.

Kombinacija teh pokazateljev, ki presegajo okvir preprostega kakovostnega nadzora s strani dajalca licence, dokazuje, da obstaja povezava v smislu člena 143(1)(e) [Uredbe št. 2454/93], in je treba plačilo avtorskega honorarja torej šteti kot prodajni pogoj v skladu s členom 160 [te uredbe].“

Spor o glavni stvari in vprašanja za predhodno odločanje

14 Curtis Balkan, družba s sedežem v Bolgariji, je v izključni lasti družbe Curtis Instruments Inc. s sedežem v Združenih državah (v nadaljevanju: Curtis USA). Pravna razmerja med tema družbama so med drugim urejena v dveh pogodbah, in sicer v prvi, pogodbi z dne 1. februarja 1996 o pravici do uporabe patenta, in v drugi, pogodbi o zagotavljanju storitev upravljanja z dne 26. novembra 2002.

15 Na podlagi pogodbe o uporabi patenta družba Curtis USA družbi Curtis Balkan po standardni ceni prodaja komponente za izdelavo indikatorjev za zalogo goriv in komponente za izdelavo visokofrekvenčnih regulatorjev hitrosti, ki temeljita na njeni lastni patentirani tehnologiji. Družba Curtis Balkan ima pravico, da z uporabo teh sestavnih delov izdeluje in prodaja regulatorje hitrosti za motorje in elemente „elektromobilov“, ki so izdelki, za katere družba Curtis Balkan plačuje nadomestilo za pravico do uporabe patenta. To nadomestilo se plačuje vsako četrtletje na podlagi obračunov prodaj izdelkov, opravljenih v posameznem četrtletju. Na podlagi aneksa k pogodbi, podpisanega 1. septembra 2010, družba Curtis USA pobira avtorske honorarje v višini 10 % neto prodajne cene izdelkov, na katere se nanaša pogodba in ki jih prodaja družba Curtis Balkan.

16 Družba Curtis USA se v skladu s pogodbo o zagotavljanju storitev zaveže med drugim, da bo družbi Curtis Balkan proti dogovorjenemu mesečnemu plačilu zagotovila operativno dejavnost, in sicer upravljanje, vključno s trženjem, oglaševanjem, knjigovodstvom, pripravo finančnih poročil, informacijskim sistemom in izbiro kadrov.

17 Med nadzorom carinskih deklaracij, ki jih je prijavila družba Curtis Balkan, v zvezi z uvozom blaga iz tretjih držav v obdobju med 1. januarjem 2012 in 31. majem 2015 so bolgarski carinski organi ugotovili, da je uvoženo blago, „komponente“, družba Curtis Balkan uporabila za izdelavo izdelkov, za katere ta družba družbi Curtis USA plačuje avtorske honorarje v skladu s pogodbo z dne 1. februarja 1996. Ugotovljeno je bilo tudi, da prijavljena carinska vrednost uvoženega blaga ni vključevala teh avtorskih honorarjev.

18 V teh okoliščinah sta družbi Curtis USA in Curtis Balkan predložili pojasnila, iz katerih med drugim izhaja, da družba Curtis USA nadzoruje celotno verigo proizvodnje, od pogajanj in centraliziranega nakupa komponent, potrebnih za proizvodnjo, do prodaje končnih izdelkov. Komponente, ki se vgradijo v izdelke, so izdelane v skladu s specifikacijo, ki jo določi družba Curtis USA, in so določene

posebej za te izdelke. Poleg tega mora izbor drugega dobavitelja potrditi družba Curtis USA. Vendar pa za vsako naročilo, katerega vrednost ne presega 100.000 ameriških dolarjev (USD) (približno 85.000 EUR), ni treba obvestiti družbe Curtis USA oziroma ni potrebno, da ga ta družba odobri.

19 Direktor carinskega urada Letališča Sofija je z odločbo z dne 28. aprila 2016 odredil ponovno določitev prijavljene carinske vrednosti za vse pregledane carinske deklaracije tako, da so se vanjo vključili avtorski honorarji, ki so bili dolgovani na podlagi 32(1)(c) carinskega zakonika in člena 157 Uredbe št. 2454/93 v povezavi s členom 158(1) in (3) ter s členom 160 te uredbe.

20 Družba Curtis Balkan je to odločbo izpodbijala z upravno pritožbo. V utemeljitev svoje pritožbe je ta družba predložila dopise dobaviteljev, s katerimi je skušala dokazati, da cene blaga, ki ga je naročila družba Curtis Balkan pri teh dobaviteljih, ni bila odvisna od avtorskih honorarjev, ki jih je plačevala družbi Curtis USA, in da zadnjenavedena ni smela voditi ali omejiti dejavnosti teh dobaviteljev.

21 Pristojni carinski organ je z odločbo z dne 21. junija 2016 zavrnil upravno pritožbo družbe Curtis Balkan.

22 Družba Curtis Balkan je odločbo z dne 28. aprila 2016, kakor je bila potrjena z odločbo z dne 21. junija 2016, izpodbijala pred Administrativen sad – Sofia grad (upravno sodišče mesta Sofija, Bolgarija). V okviru tega postopka je bilo na zahtevo te družbe odrejeno izvedensko mnenje, iz katerega izhaja, da vrednost carinskih deklaracij iz postopka v glavni stvari ni presegla zgornje meje 100.000 USD, pod katero je navedena družba operativno neodvisna glede naročila blaga.

23 Administrativen sad – Sofia grad (upravno sodišče mesta Sofija, Bolgarija) je s sodbo z dne 8. februarja 2018 odpravilo odločbo z dne 28. aprila 2016, kakor je bila potrjena z odločbo z dne 21. junija 2016, ker niso bili izpolnjeni pogoji iz člena 157(2) Uredbe št. 2454/93, da se pogodbena vrednost uvoženega blaga poveča za vrednost plačanih avtorskih honorarjev.

24 Glede prvega pogoja iz te določbe, v skladu s katerim mora biti plačilo avtorskih honorarjev v povezavi z vrednotenim blagom, je to sodišče menilo, da blago iz postopka v glavni stvari ne spada v pogodbo o pravici do uporabe patenta. Zlasti naj ne bi bil predložen dokaz, da so bili specifični postopki izdelave ali tehnološko znanje, za katere ima družba Curtis USA pravice, neločljivo vključeni v to blago.

25 Glede drugega pogoja, v skladu s katerim mora biti plačilo avtorskih honorarjev prodajni pogoj za uvoženo blago, po mnenju tega sodišča prav tako ni bilo dokazano, da so dobavitelji od družbe Curtis Balkan zahtevali, naj avtorske honorarje plača družbi Curtis USA. Natančneje, ne bi naj bilo dokazano, da med to zadnjo družbo in dobavitelji obstaja kakršna koli povezava, na podlagi katere bi bilo mogoče sklepati, da prva nad zadnjenavedenimi opravlja posreden nadzor. Poleg tega naj bi ti dobavitelji kategorično zanikali obstoj takšne povezave.

26 Direktor carinskega urada Letališča Sofija je vložil pritožbo zoper sodbo Administrativen sad – Sofia grad (upravno sodišče mesta Sofija) pred Varhoven administrativen sad (vrhovno upravno sodišče, Bolgarija).

27 Direktor carinskega urada Letališča Sofija trdi, da obstaja povezava med avtorskimi honorarji in blagom, ki ga je treba vrednotiti, ker to blago pomeni komponente, ki se uporabljajo za izdelavo izdelkov, zajetih z licenco, in ker so te komponente predmet certifikata, ki je povezan z zahtevami po kakovosti končnih izdelkov. Poleg tega naj bi bili avtorski honorarji prodajni pogoj za uvoženo blago, ker je ob izbiri dobaviteljev treba upoštevati tehnične zahteve, ki jih mora uvoženo blago izpolnjevati, saj te zahteve izhajajo iz inženirskih oddelkov centra za oblikovanje družbe Curtis USA.

28 Glede dejstva, da je bilo vrednoteno blago nabavljeno pri dobaviteljih, ki so ločeni od družbe, ki so ji bili plačani avtorski honorarji, direktor carinskega urada Letališča Sofija meni, da se člen 160 Uredbe št. 2454/93, ki se nanaša na tak primer, uporabi, saj družba Curtis USA opravlja posreden nadzor nad proizvajalci. Dajalec licence naj bi namreč izbral proizvajalce in jim določil specifikacije, zato je imel dejanski neposredni ali posredni nadzor nad postopkom proizvodnje.

29 Ker poleg tega uvoženo blago predstavljajo le elementi, ki so bistveni pri sestavi končnih izdelkov, in ker se avtorski honorarji delno nanašajo na uvoženo blago in delno na druge komponente, ki se v blago vgradijo po tem, ko je uvoženo, ter na dejavnosti in storitve po uvozu, direktor carinskega urada Letališča Sofija meni, da so bili avtorski honorarji sorazmerno porazdeljeni v skladu s členom 158(1) in (3) Uredbe št. 2454/93.

30 Družba Curtis Balkan nasprotuje stališču direktorja carinskega urada Letališča Sofija.

31 Predložitveno sodišče opozarja, da je v zadevah, ki so podobne zadevi v glavni stvari in v katerih so si nasprotovale iste stranke, odločilo, da je carinski urad pravilno izvedel uskladitev in to na podlagi člena 158(3) Uredbe št. 2454/93. Natančneje, menilo je, da v primeru iz te določbe pogojev iz člena 157(2) te uredbe ni bilo treba preverjati in da tudi člen 160 te uredbe ni bil upošteven.

32 Ker pa je imelo Varhoven administrativen sad (vrhovno upravno sodišče) dvome glede pravilne razlage Uredbe št. 2454/93, je sklenilo, da postopek prekine in da Sodišču v predhodno odločanje predloži ta vprašanja:

„1. Ali je treba člen 158(3) Uredbe št. 2454/93 razlagati tako, da ne glede na pravilo iz člena 157 te uredbe ustvarja samostojno podlago za uskladitev carinske vrednosti s prištetjem avtorskih honorarjev k dejansko plačani ali plačljivi ceni za uvoženo blago?

2. Ali je treba člen 158(3) Uredbe št. 2454/93 razlagati tako, da ureja dve alternativni dejanski stanji za uskladitev carinske vrednosti: prvič, dejansko stanje, da se avtorski honorarji, kot so obravnavani, delno nanašajo na uvoženo blago, delno pa na druge sestavine, ki se blagu dodajo po uvozu, in drugič, dejansko stanje, da se avtorski honorarji delno nanašajo na uvoženo blago, delno pa na storitve po uvozu?

3. Ali je treba člen 158(3) Uredbe št. 2454/93 razlagati tako, da ureja tri dejanska stanja za uskladitev carinske vrednosti: prvič, dejansko stanje, da se avtorski honorarji delno nanašajo na uvoženo blago, delno pa na druge sestavine, ki se blagu dodajo po uvozu; drugič, dejansko stanje, da se avtorski honorarji delno nanašajo na uvoženo blago, delno pa na storitve po uvozu; tretjič, dejansko stanje, da se avtorski honorarji delno nanašajo na uvoženo blago, delno pa na druge sestavine, ki se blagu dodajo po uvozu, ali na storitve po uvozu?

4. Ali je treba člen 158(3) Uredbe št. 2454/93 razlagati tako, da dopušča uskladitev carinske vrednosti vedno, kadar se plačani avtorski honorarji nanašajo na storitve po uvozu blaga, ki je predmet vrednotenja, ki je v konkretnem primeru blago, ki ga bolgarski družbi daje na razpolago ameriška družba (ki sta povezani prek proizvodnje in upravljanja), ne glede na to, ali so izpolnjeni pogoji za uskladitev iz člena 157 te uredbe?

5. Ali je treba člen 158(3) Uredbe št. 2454/93 razlagati tako, da pomeni posebni primer uskladitve carinske vrednosti po pravilih in pod pogoji iz člena 157 te uredbe, pri čemer je posebnost izključno v tem, da se avtorski honorar samo delno nanaša na blago, ki je predmet vrednotenja, tako da ga je treba ustrezno porazdeliti?

6. Ali je treba člen 158(3) Uredbe št. 2454/93 razlagati tako, da se lahko uporablja tudi, če kupec plača avtorski honorar ali licenčnino tretji osebi?

7. Ali mora sodišče, če je odgovor na predhodni vprašanji pritrdilen, pri sorazmerni porazdelitvi avtorskega honorarja na podlagi člena 158(3) Uredbe št. 2454/93 preizkusiti, ali sta izpolnjena oba pogoja iz člena 157(2), in sicer da se avtorski honorar, tudi če samo delno, nanaša na uvoženo blago in da predstavlja prodajni pogoj za to blago? Če je odgovor pritrdilen, ali mora pri tem preizkusu upoštevati pravilo iz člena 160, v skladu s katerim so pogoji iz člena 157(2) izpolnjeni, če prodajalec ali z njim povezana oseba zahteva od kupca to plačilo?

8. Ali se lahko člen 160 Uredbe št. 2454/93 uporablja samo za načelno pravilo iz člena 157 te uredbe, če je treba licenčnine in avtorske honorarje plačati tretji osebi in se ti v celoti nanašajo na blago, ki je predmet vrednotenja ali tudi v primerih, ko se avtorski honorarji ali licenčnine samo delno nanašajo na uvoženo blago?

9. Ali je treba člen 160 Uredbe št. 2454/93 razlagati tako, da je treba pod pojmom „povezanosti“ med dajalcem licence in prodajalcem razumeti primere, v katerih je dajalec licence povezan s kupcem, ker izvaja neposredni nadzor nad kupcem, ki presega nadzor kakovosti, ali ga je treba razlagati tako, da zgoraj opisana povezanost med dajalcem licence in kupcem ne zadostuje za opredelitev kot (posredna) povezanost med dajalcem licence in prodajalcem, zlasti če zadnjenavedeni zanika, da so cene uvoženega blaga za naročila kupca odvisne od plačila avtorskih honorarjev, in prav tako zanika, da lahko dajalec licence operativno usmerja ali omejuje njegovo dejavnost?

10. Ali je treba člen 160 Uredbe št. 2454/93 razlagati tako, da dopušča uskladitev carinske vrednosti samo, če sta izpolnjena oba pogoja, določena v členu 157 te uredbe, in sicer da se licenčnina, ki se plača tretji osebi, nanaša na blago, ki je predmet vrednotenja, in predstavlja prodajni pogoj za to blago ter je poleg tega izpolnjen pogoj, da prodajalec ali z njim povezana oseba zahteva od kupca plačilo te licenčnine?

11. Ali je treba zahtevo iz člena 157(2), prva alineja, Uredbe št. 2454/93, da se licenčnina nanaša na blago, ki je predmet vrednotenja, šteti za izpolnjeno, če sta ta licenčnina in uvoženo blago, kot v obravnavanem primeru, posredno povezana, če je blago, ki je predmet vrednotenja, sestavina končnega izdelka z licenco?“

Vprašanja za predhodno odločanje

33 Z enajstimi vprašanji, ki jih je treba preučiti skupaj, predložitveno sodišče v bistvu sprašuje, ali je treba člen 157(2), člen 158(3) in člen 160 Uredbe št. 2454/93 razlagati tako, da se sorazmerni del zneska avtorskih honorarjev, ki jih družba plača svoji matični družbi kot nadomestilo za tehnološko znanje, ki ga ta zagotavlja za izdelavo končnih proizvodov, doda dejanski plačani ali plačljivi ceni za uvoženo blago v okoliščinah, ko je to blago namenjeno, da se skupaj drugimi sestavinami vključi v sestavo končnih proizvodov, in jih prva družba pridobi od prodajalcev, ki so ločeni od matične družbe.

34 Uvodoma je treba spomniti, da je v skladu z ustaljeno sodno prakso Sodišča cilj prava Unije o carinskem vrednotenju vzpostaviti pravičen, enoten in nevtralen sistem, ki izključuje uporabo arbitrarnih ali fiktivnih carinskih vrednosti. Tako mora carinska vrednost odražati resnično ekonomsko vrednost uvoženega blaga in zato upoštevati vse njegove dele, ki imajo ekonomsko vrednost (sodba z dne 20. junija 2019, Oribalt Rīga, C-1/18, EU:C:2019:519, točka 22 in navedena sodna praksa).

35 Na podlagi člena 29 carinskega zakonika je carinska vrednost uvoženega blaga načeloma njegova transakcijska vrednost, torej cena, ki je bila za blago ob prodaji za izvoz na carinsko območje Evropske unije dejansko plačana ali ki jo je treba plačati, vendar pod pogojem uskladitev, ki jih je treba opraviti med drugim v skladu s členom 32 tega zakonika (glej v tem smislu sodbo z dne 9. marca 2017, GE Healthcare, C-173/15, EU:C:2017:195, točka 31 in navedena sodna praksa).

36 Med elementi, ki se jih prišteje dejansko plačani ali plačljivi ceni za uvoženo blago za določitev carinske vrednosti, člen 32(1)(c) carinskega zakonika določa avtorske honorarje in licenčnine za vrednoteno blago, ki jih mora kupec plačati neposredno ali posredno kot pogoj za prodajo vrednotenega blaga, če ti avtorski honorarji in licenčnine niso bili vključeni v dejansko plačano ali plačljivo ceno.

37 Poleg tega člen 157(1) Uredbe št. 2454/93 določa, da pojem „avtorski honorarji in licenčnine“ za namene člena 32(1)(c) carinskega zakonika še posebej napotuje na plačila za uporabo pravic v zvezi s proizvodnjo uvoženega blaga, na prodajo za izvoz tega blaga in na uporabo ali ponovno prodajo tega blaga.

38 Člen 157(2) Uredbe št. 2454/93 določa, da če se carinska vrednost uvoženega blaga določi v skladu z določbami člena 29 carinskega zakonika, se avtorski honorar ali licenčnina prišteje k dejansko plačanim ali plačljivim cenam le, če se to plačilo, prvič, nanaša na vrednoteno blago in, drugič, če predstavlja pogoj za prodajo tega blaga.

39 Uskladitev, določena v členu 32(1)(c) carinskega zakonika, se torej uporabi, če so izpolnjeni trije kumulativni pogoji, in sicer, prvič, da avtorski honorarji ali licenčnine niso bili vključeni v dejansko plačano ali plačljivo ceno, drugič, da se nanašajo na vrednoteno blago in, tretjič, da je kupec zavezan k plačilu teh avtorskih honorarjev ali licenčnin kot pogoj za prodajo vrednotenega blaga (sodba z dne 9. marca 2017, GE Healthcare, C-173/15, EU:C:2017:195, točka 35).

40 V obravnavanem primeru iz predložitvene odločbe izhaja, da je avtorske honorarje iz postopka v glavni stvari družba Curtis Balkan plačala svoji matični družbi Curtis USA kot nadomestilo za to, da ji je zadnjenavedena zagotovila tehnološko znanje za proizvodnjo izdelkov, v katere je bilo vključeno uvoženo blago. Zato je treba te avtorske honorarje šteti za plačilo za uporabo pravic, ki se nanašajo na uporabo uvoženega blaga v smislu člena 157(1), tretja alinea, Uredbe št. 2454/93, in dalje, kot da spadajo v pojem „avtorski honorarji in licenčnine“ v smislu člena 32(1)(c) carinskega zakonika.

41 Ker poleg tega ni sporno, da družba Curtis Balkan teh avtorskih honorarjev ni vključila v dejansko plačano ali plačljivo ceno za uvoženo blago iz postopka v glavni stvari, je prvi pogoj, ki se zahteva za uskladitev carinske vrednosti in kakor je naveden v točki 39 te sodbe, izpolnjen.

42 Glede drugega pogoja, v skladu s katerim se morajo avtorski honorarji nanašati na vrednoteno blago v smislu člena 32(1)(c) carinskega zakonika, je treba spomniti, da se v skladu s členom 158(1) Uredbe št. 2454/93, če je uvoženo blago le sestavina ali sestavni del blaga, ki je izdelano v Uniji, dejansko plačana ali plačljiva cena za uvoženo blago uskladi le, če se avtorski honorar nanaša na to blago.

43 Poleg tega člen 161, prvi odstavek, te uredbe določa, da se, če se način obračunavanja avtorskega honorarja ali licenčnine nanaša na ceno uvoženega blaga, če ni dokazano nasprotno, domneva, da se plačilo tega avtorskega honorarja ali licenčnine nanaša na vrednoteno blago. Nasprotno pa člen 161, drugi odstavek, te uredbe določa, da če se znesek avtorskega honorarja ali licenčnine obračuna neodvisno od cene uvoženega blaga, se lahko plačilo tega avtorskega honorarja ali te licenčnine vseeno nanaša na vrednoteno blago.

44 Spomniti je treba tudi, da so sklepi odbora za carinski zakonik, čeprav niso pravno zavezujoči, pomembna sredstva za zagotovitev, da carinski organi držav članic enotno uporabljajo carinski zakonik, in se lahko kot taki štejejo za tehtna sredstva razlage navedenega zakonika (sodba z dne 9. marca 2017, GE Healthcare, C-173/15, EU:C:2017:195, točka 45 in navedena sodna praksa).

45 V zvezi s tem iz točke 8 pojasnila št. 3 (oddelek za carinsko vrednotenje) glede posledic avtorskih honorarjev in licenčnin na carinsko vrednost, ki jo določi odbor za carinski zakonik, izhaja, da je treba preučiti posledice plačila avtorskih honorarjev in licenčnin na carinsko vrednost ne le, če je uvoženo blago sâmo predmet licenčne pogodbe, ampak tudi, če je uvoženo blago sestavni del proizvoda, ki je zajet z licenco.

46 Poleg tega je treba v skladu s točko 9 tega pojasnila, če se tehnološko znanje, ki se zagotavlja na podlagi licenčne pogodbe, nanaša na uvoženo blago, to, da se vsi s tem povezani avtorski honorarji ali licenčnine vključijo v carinsko vrednost, v njej določiti. Nasprotno pa se avtorski honorarji in licenčnine, ki se plačajo za storitve, kot je izobraževanje osebja imetnika licence, za izdelavo izdelka, ki je zajet z licenco, ali tehnične pomoči na področjih, kot so upravljanje, administracija, trženje ali računovodstvo, ne smejo vključiti v carinsko vrednost.

47 Nazadnje, točka 11 tega pojasnila določa, da če se avtorski honorar nanaša na vrednoteno blago, se ne vprašamo po načinu obračuna tega avtorskega honorarja, ampak o razlogih, na podlagi katerih se obračuna, torej o nadomestilu, do katerega je upravičen prevzemnik licence. Tako se v primeru uvoza sestavnega dela izdelka, ki je zajet z licenco, avtorski honorar, ki se plača na izkupiček prodaje proizvoda, ki je zajet z licenco, lahko v celoti ali delno nanaša ali pa se sploh ne nanaša na uvoženo blago.

48 Zato dejstvo, da se način obračuna avtorskega honorarja ali licenčnine ne nanaša na ceno uvoženega blaga ampak na ceno končnega izdelka, v katero je vključeno to blago, ne izključuje tega, da se lahko šteje, da se ta avtorski honorar ali ta licenčnina nanašata na to blago.

49 Nasprotno pa sama okoliščina, da je blago vključeno v končni izdelek, ne dopušča sklepanja, da se avtorski honorarji ali licenčnine, ki so bili plačani kot nadomestilo za tehnološko znanje za izdelavo tega končnega izdelka na podlagi licenčne pogodbe, nanašajo na to blago. V zvezi s tem se zahteva, da obstaja dovolj tesna povezava med temi avtorskimi honorarji ali temi licenčninami na eni strani in zadevnim blagom na drugi strani.

50 Taka povezava obstaja, če je tehnološko znanje, ki se zagotavlja na podlagi licenčne pogodbe, nujno za izdelavo uvoženega blaga. V tem smislu je pokazatelj dejstvo, da je bilo to blago oblikovano posebej z namenom, da bo vključeno v izdelek, ki je zajet z licenco, pri tem pa ni bila predvidena nobena druga razumna uporaba. Nasprotno pa je na podlagi dejstva, da je tehnološko znanje nujno le za dokončanje izdelkov, ki so zajeti z licenco, mogoče sklepati, da ne obstaja dovolj tesna povezava.

51 V obravnavanem primeru mora predložitveno sodišče, ki je edino pristojno za presojo dejstev spora, o katerem odloča, preveriti, ali obstaja dovolj tesna povezava med tehnološkim znanjem, ki se zagotavlja na podlagi licenčne pogodbe med družbama Curtis Balkan in Curtis USA, ter uvoženim blagom in tako ugotoviti, ali je mogoče šteti, da se avtorski honorarji, ki jih je prva družba plačala drugi, nanašajo na to blago v skladu s členom 32(1)(c) carinskega zakonika. Pri tem je treba upoštevati vse upoštevne elemente, zlasti pravna in dejanska razmerja med vključenimi osebami.

52 Dodati je treba, da se ti avtorski honorarji lahko nanašajo na blago, ki ga je treba vrednotiti v smislu tega člena 32(1)(c), čeprav se ti avtorski honorarji samo delno nanašajo na navedeno blago (glej v tem smislu sodbo z dne 9. marca 2017, GE Healthcare, C-173/15, EU:C:2017:195, točka 53 in izrek). Vendar kot izhaja iz člena 32(2) carinskega zakonika, mora vsak element, ki se doda dejansko plačani ali plačljivi ceni, temeljiti izključno na objektivnih in določljivih podatkih.

53 Glede vprašanj predložitvenega sodišča v zvezi z razlago člena 158(3) Uredbe št. 2454/93 je treba spomniti, da ta člen določa, da če se avtorski honorarji ali licenčnine delno nanašajo na uvoženo blago, delno pa na druge sestavine ali sestavne dele, ki se blagu dodajo po uvozu, oziroma na storitve po uvozu, se avtorski honorarji ali licenčnine ustrezno porazdelijo zgolj na podlagi objektivnih in določljivih podatkov v skladu s pojasnjevalno opombo iz Priloge 23, ki se nanaša na člen 32(2) carinskega zakonika.

54 Prvič, treba je ugotoviti, da člena 158(3) Uredbe št. 2454/93 s tem, da se avtorski honorar ali licenčnina prišteje k dejansko plačani ali plačljivi ceni za uvoženo blago, ni mogoče šteti za samostojno pravno podlago za uskladitev carinske vrednosti.

55 Člen 32(3) carinskega zakonika določa, da se pri določanju carinske vrednosti k dejansko plačani ali plačljivi ceni ne sme dodati noben pribitek, razen tistih, ki so predvideni v tem členu.

56 Glede avtorskih honorarjev in licenčnin je torej člen 32(1)(c) carinskega zakonika, katerega izvedbeni pogoji so določeni v členih od 157 do 162 Uredbe št. 2454/93, edina pravna podlaga, ki omogoča uskladitev carinske vrednosti s pribitkom avtorskih honorarjev ali licenčnin.

57 Člen 158(3) Uredbe št. 2454/93 torej s tem, da določa, da če se avtorski honorarji ali licenčnine delno nanašajo na uvoženo blago, se ustrezna porazdelitev opravi zgolj na podlagi objektivnih in določljivih podatkov, le natančneje določa zahtevo iz člena 32(3) carinskega zakonika.

58 Drugič, člen 158(3) Uredbe št. 2454/93 je treba razlagati tako, kot da se ne uporablja le, če se avtorski honorarji in licenčnine delno nanašajo na uvoženo blago in delno na druge sestavine ali sestavne dele, ki se vključijo v blago po uvozu, in če se avtorski honorarji in licenčnine nanašajo delno na uvoženo blago in delno na storitve po uvozu, ampak tudi, če se avtorski honorarji in licenčnine delno nanašajo na uvoženo blago in delno na druge sestavine ali sestavne dele, ki se dodajo blagu po njihovem uvozu, ter na storitve ali storitve po uvozu.

59 Kot je bilo navedeno v točki 57 te sodbe, člen 158(3) Uredbe št. 2454/93 natančno določa, da če se avtorski honorarji ali licenčnine delno nanašajo le na uvoženo blago, se ustrezna porazdelitev opravi le na podlagi objektivnih in določljivih podatkov.

60 Razlaga te določbe, v skladu s katero je ni mogoče uporabiti za tretji primer, naveden v točki 58 te sodbe, bi povzročila, da če se avtorski honorarji ali licenčnine delno nanašajo na uvoženo blago in delno na druge sestavine ali sestavne dele, ki so bile dodane blagu po njegovem uvozu, ali storitve ali storitve po uvozu, bi bilo mogoče izvesti ustrezno porazdelitev brez objektivnih in določljivih podatkov, kar bi bilo v nasprotju z zahtevo iz člena 32(3) carinskega zakonika, navedeno v točki 52 te sodbe, v skladu s katero mora vsak element, ki se doda dejansko plačani ali plačljivi ceni, temeljiti izključno na objektivnih ali določljivih podatkih.

61 Tretjič, glede vprašanja, ali se člen 158(3) Uredbe št. 2454/93 uporablja tudi, če kupec plača avtorske honorarje ali licenčnine tretji osebi, ki je ločena od prodajalca, zadostuje navesti, da ta določba ureja le plačilo „avtorskih honorarjev ali licenčnin“, ni pa v njej določeno, komu je treba ta avtorski honorar ali te licenčnine plačati.

62 Glede tretjega pogoja, navedenega v točki 39 te sodbe, v skladu s katerim mora biti plačilo avtorskega honorarja ali licenčnine pogoj za prodajo vrednotenega blaga, iz sodne prakse Sodišča izhaja, da je ta zahteva izpolnjena, če je v okviru pogodbenih razmerij med prodajalcem ali z njim povezano osebo in kupcem plačilo avtorskega honorarja ali licenčnine tako pomembno za prodajalca, da brez tega plačila ne bi izvedel prodaje (glej v tem smislu sodbo z dne 9. marca 2017, GE Healthcare, C-173/15, EU:C:2017:195, točka 60).

63 V obravnavanem primeru je bila družba, ki ji je družba Curtis Balkan plačala avtorski honorar, in sicer družba Curtis USA, *a priori* ločena od družb, od katerih je kupovala blago iz postopka v glavni stvari.

64 V zvezi s tem člen 160 Uredbe št. 2454/93 določa, da če kupec avtorski honorar ali licenčnino plača tretji osebi, se šteje, da so pogoji iz člena 157(2) navedene uredbe izpolnjeni le, če prodajalec ali z njim povezana oseba od kupca zahteva to plačilo.

65 Iz sodne prakse Sodišča izhaja, da se člen 160 Uredbe št. 2454/93 lahko uporabi za položaj, v katerem sta „tretja oseba“, ki ji je treba plačati avtorski honorar ali licenčnino, in „oseba, povezana“ s prodajalcem, ena in ista oseba (glej v tem smislu sodbo z dne 9. marca 2017, GE Healthcare, C-173/15, EU:C:2017:195, točke od 63 do 66).

66 Sodišče je odločilo tudi, da je za določitev, ali je plačilo avtorskega honorarja ali licenčnine pogoj za prodajo vrednotenega blaga v smislu člena 32(1)(c) carinskega zakonika, v okoliščinah, ko je prodajalec blaga ločen od dajalca licence, treba dokončno vedeti, ali se oseba, ki je povezana s prodajalcem, lahko prepriča, da za uvoz blaga velja pogoj plačila avtorskega honorarja ali licenčnine, ki se nanaša na to blago, v njeno korist (glej v tem smislu sodbo z dne 9. marca 2017, GE Healthcare, C-173/15, EU:C:2017:195, točki 67 in 68).

67 V skladu s členom 143(1)(e) Uredbe št. 2454/93 se osebi štejeta za povezani, če ena od njiju neposredno ali posredno nadzira drugo. Pojasnjevalna opomba glede carinske vrednosti v zvezi s to določbi iz Priloge 23 k tej uredbi v zvezi s tem določa, da se šteje, da ena oseba nadzoruje drugo, če je prejšnja pravno ali poslovno v položaju, da drugi določa omejitve ali usmeritve.

68 Predložitveno sodišče mora preveriti, ali je bilo tako v primeru glede razmerij med družbo Curtis USA in prodajalci blaga iz postopka v glavni stvari. Zato je treba upoštevati pokazatelje, navedene v pojasnilu št. 11 (oddelek za carinsko vrednotenje) v zvezi z uporabo člena 32(1)(c) carinskega zakonika glede avtorskih honorarjev in licenčnin, plačanih tretji osebi v skladu s členom 160 Uredbe št. 2454/93, navedenega v točki 13 te sodbe.

69 Z okoliščinami, ki jih navaja predložitveno sodišče, da v skladu s trditvami prodajalcev cena uvoženega blaga ni bila odvisna od plačila avtorskih honorarjev iz postopka v glavni stvari, in da dajalec licence ni smel voditi ali omejiti njihovih operativnih dejavnosti, samimi po sebi ni mogoče izključiti, da bi bilo plačilo teh avtorskih honorarjev prodajni pogoj, saj je odločilno vprašanje le, ali bi glede na vse upoštevne elemente ob neplačilu tega avtorskega honorarja prišlo do sklenitve prodajnih pogodb v izbrani obliki in ali bi posledično prišlo do dobave blaga.

70 Glede na vse zgoraj navedene ugotovitve je treba na postavljena vprašanja odgovoriti, da je treba člen 32(1)(c) carinskega zakonika v povezavi s členom 157(2), členom 158(3) in členom 160 Uredbe št. 2454/93 razlagati tako, da je treba sorazmeren del zneska avtorskih honorarjev, ki jih družba plača svoji matični družbi kot nadomestilo za zagotovljeno tehnološko znanje za izdelavo končnih izdelkov, prišteti dejansko plačani ali plačljivi ceni za uvoženo blago v okoliščinah, ko je bilo to blago namenjeno temu, da se skupaj z drugimi komponentami vključi v sestavo teh končnih proizvodov, in ki ga je prva družba pridobila od prodajalcev, ki so ločeni od matične družbe, če

– avtorski honorarji niso bili vključeni v dejansko plačano ali plačljivo ceno za to blago;

– se nanašajo na uvoženo blago, kar pomeni, da obstaja dovolj tesna povezava med temi avtorskimi honorarji in tem blagom,

– je plačilo avtorskih honorarjev pogoj za prodajo tega blaga, tako da ob neplačilu tega avtorskega honorarja ne bi prišlo do sklenitve prodajnih pogodb v izbrani obliki niti posledično do dobave blaga, in

– je mogoče izvesti ustrezno porazdelitev avtorskih honorarjev na podlagi objektivnih in določljivih podatkov,

kar mora preveriti predložitveno sodišče ob upoštevanju vseh upoštevnih elementov, med drugim pravnih in dejanskih razmerij med kupcem, prodajalci in dajalcem licence.

Stroški

71 Ker je ta postopek za stranki v postopku v glavni stvari ena od stopenj v postopku pred predložitvenim sodiščem, to odloči o stroških. Stroški za predložitev stališč Sodišču, ki niso stroški omenjenih strank, se ne povrnejo.

Iz teh razlogov je Sodišče (sedmi senat) razsodilo:

Člen 32(1)(c) Uredbe Sveta (EGS) št. 2913/92 z dne 12. oktobra 1992 o carinskem zakoniku Skupnosti v povezavi s členom 157(2), členom 158(3) in členom 160 Uredbe Komisije (EGS) št. 2454/93 z dne 2. julija 1993 o določbah za izvajanje Uredbe št. 2913/92 je treba razlagati tako, da je treba sorazmeren del zneska avtorskih honorarjev, ki jih družba plača svoji matični družbi kot nadomestilo za zagotovljeno tehnološko znanje za izdelavo končnih izdelkov, prišteti dejansko plačani ali plačljivi ceni za uvoženo blago v okoliščinah, ko je bilo to blago namenjeno temu, da se skupaj z drugimi komponentami vključi v sestavo teh končnih proizvodov, in ki ga je prva družba pridobila od prodajalcev, ki so ločeni od matične družbe, če

– **avtorski honorarji niso bili vključeni v dejansko plačano ali plačljivo ceno za to blago;**

– **se nanašajo na uvoženo blago, kar pomeni, da obstaja dovolj tesna povezava med temi avtorskimi honorarji in tem blagom;**

– **je plačilo avtorskih honorarjev pogoj za prodajo tega blaga, tako da ob neplačilu tega avtorskega honorarja ne bi prišlo do sklenitve prodajnih pogodb v izbrani obliki niti posledično do dobave blaga, in**

– **je mogoče izvesti ustrezno porazdelitev avtorskih honorarjev na podlagi objektivnih in določljivih podatkov,**

kar mora preveriti predložitveno sodišče ob upoštevanju vseh upoštevnih elementov, med drugim pravnih in dejanskih razmerij med kupcem, prodajalci in dajalcem licence.

Podpisi